

På första årsdagen av Sha'aban Ahmad Al-Dalous martyrskap (2004–2024)

Bröder och systrar i Palestina och alla som står med oss mot tyranni,

idag markerar vi ett år sedan **Sha'aban Ahmad Al-Dalous** martyrskap, en son av Gaza, en hafiz av Koranen, en ung man av briljans och godhet. Han borde vara med oss nu, firandes sin tjugoförsta födelsedag. Vi borde fira hans vuxenliv, hans studier, hans drömmar. Istället samlas vi i sorg – för att han med våld rycktes ifrån oss, tagen från livet av de mest gemena brottslingar som någonsin vandrat på denna jord.

Natten till den **14 oktober 2024** brann himlen över Al-Aqsa Martyrsjukhuset röd av eld. Tält som gav skydd åt fördrivna, familjer som trodde att de funnit tillflykt under internationell lag, förvandlades till en ugn. Inne i ett av dessa tält låg Sha'aban, under återhämtning från skador, kopplad till ett dropp, med sin mor vid sin sida. Attacken förvandlade deras tillflyktsort till en bur av eld. Hans far rusade in i lågorna, drog ut barn medan hans eget kött brann, men kunde inte nå sin äldsta son. Hans bror försökte bryta igenom eldvågen, men drogs tillbaka. Och när infernot slukade honom var Sha'abans sista handling inte av rädsla, utan av tro: han höjde fingret i Shahada, och proklamerade Guds enhet när han återvände till Honom. Hans mor blev också uppslukad av elden när hon kröp genom lågorna, hennes kropp bruten. Fyra dagar senare följde hans lillebror Abdul Rahman dem i martyrskapet.

Detta var inga olyckor. Detta var inga naturkatastrofer. Detta var medvetna brott, begångna av en ockupation som bombat hem, skolor, moskéer och sjukhus, och sedan vågat kalla slakten av barn för "självförsvar". De mördade Sha'aban medan han låg skadad på en sjukhusgård. De stal hans liv och med det framtiden han drömde om – inom medicin, teknik, i tjänst för sin familj och sitt folk.

Och vilket liv han levde, även under bara nitton korta år. Sha'aban memorerade Koranen som pojke och fyllde sin familj med stolthet. Han utmärkte sig i skolan, uppnådde **98 % på sina Tawjihi-prov**, vilket öppnade dörrarna till alla studievägar. Han längtade efter att bli läkare, men när fattigdom stängde den dörren fortsatte han med datateknik med samma hängivenhet. Även under kriget vägrade han ge upp sin utbildning – han gick långa sträckor under drönare och granater för att hitta internetuppkoppling, loggade in på lektioner mitt under bombardemang.

Han var inte bara en student, utan en pliktens son. Som äldsta barnet bar han sin familjs bördor. Han donerade blod när Gazas sjukhus fick slut på förråd. Han spelade in vädjanden på arabiska och engelska, och uppmanade världen att se, lyssna och agera. Han sa: *"Jag brukade drömma stora drömmar, men kriget förstörde dem, gjorde mig fysiskt och mentalt sjuk."* Ändå fortsatte han att drömma, även i sin förtvivlan – inte för sig själv, utan för sin familj, för Gaza, för en morgondag som aldrig kom.

Hans bror Muhammad kallade honom "mitt stöd, min vän, min följeslagare". Hans mor kallade honom sin exemplariska son. För sitt samhälle var han en inspiration. Och för världen blev han efter sitt martyrskap en symbol. De virala bilderna av hans sista ögonblick – hans kropp i lågor, hans finger höjt i Shahada – skakade samvetet hos miljontals människor. Hans historia berättades i parlament, skrevs i tidningar, viskades i böner över kontinenter. Sha'aban, en pojke från Gaza, blev en spegel för mänsklighetens tystnad.

Ett år har gått, men sorgen har inte minskat. Tvärtom har såret blivit djupare. För varje dag vi vaknar utan honom påminns vi inte bara om hans frånvaro, utan om grymheten som stal honom. Vi borde se honom nu, tjugooett år gammal, gå in i vuxenlivet, kanske ta examen, kanske förlovad, kanske bärande på nya förhoppningar. Istället ser vi bara graven där han ligger bredvid sin mor och lillebror.

Ändå är Sha'aban inte borta. Han lever hos sin Herre, uppehållen på sätt vi inte kan se. Hans minne lever i varje hjärta som vägrar att glömma, i varje röst som ropar efter rättvisa, i varje barn i Gaza som fortfarande drömmer trots bomberna.

Ära åt martyrerna

Må Allah förbarma sig över Sha'abans själ, hans mor Alaa, hans lillebror Abdul Rahman och alla som har fallit. Må Han ge dem de högsta graderna i *Jannah al-Firdaws*, i sällskap med profeterna, de sanna, de rättfärdiga och martyrerna. Må Han läka de levandes hjärtan, och må deras offer vara ett ljus som leder oss mot rättvisa och befrielse.

"Och tro inte att de som dödats i Allahs sak är döda. Nej, de lever hos sin Herre och får sitt uppehälle."

- Surah Āl 'Imrān (3:169)

Sha'aban, vi kommer inte att glömma dig. Världen kanske vänder bort blicken, men vi bär ditt namn, ditt leende, dina drömmar. Du rycktes från oss av eld, men ditt ljus lyser klarare än mörkret som försökte sluka dig.